FULL DOMINICAL
BISBAT DE LLEIDA

ANY XXXVIII ■ 4 DE JULIOL DE 2010 ■ NÚM. 27

AJUDANT A VIURE

Tenim un nou diaca

Aquest diumenge ens alegrem particularment perquè la nostra Comunitat Diocesana viu amb goig i agraïment l'ordenació sacramental d'un nou diaca, un esdeveniment que ens situa novament davant d'una realitat ben important: la condició «diaconal» de tota l'Església.

Ja és patrimoni comú que la paraula diaca significa «servidor» en general. En el Nou Testament aquest ministeri va unit al servei de les taules (*Lc* 12,37; 17,8; *Act* 6,2), al servei cristià de l'amor (*Mc* 10,43 ss; *Lc* 8,3; *Rom* 15,25), al servei de l'Evangeli o de la vida de la comunitat cristiana.

Un diaca pot assolir moltes funcions: proclamar la Sagrada Escriptura, instruir al poble, batejar, distribuir l'Eucaristia, beneir el matrimoni, celebrar exèquies, guiar assemblees d'oració, promoure iniciatives de caritat, animar sectors de pastoral o petites comunitats eclesials, gestionar l'administració econòmica... El sagrament que reben els capacita a realitzar el seu servei amb una eficàcia particular (Ad Gentes 16).

Però, més enllà de les activitats concretes, és bo insistir en què el diaca constitueix *un signe sacramental de Crist servent i promou la vocació a servir que és vocació comuna a tot el poble de Déu*. La «diaconia» caracteritza tots els ministeris de l'Església, que són constitutivament serveis i no tan sols tasques a complir servicialment.

Tot i que sabem que és Déu qui projecta, decideix i realitza el misteri de «la salvació» mitjançant el Crist, aquesta realitat es continua per l'acció de *persones concretes, cridades a «estar amb ell» i «enviades a predicar» (Mc 3)...* La iniciativa és sempre de Déu qui traça de molt diferents maneres les línies de la nostra vocació, però tots els batejats hem estat objecte d'una crida com la que el Bon Jesús va fer als seus primers col·laboradors enviant-los a proclamar i promoure el Regne de Déu: som cridats a *seguir-lo de prop,* lliures de lligams i d'interessos, i *generosos en el servei*.

Hauríem d'aprofundir el sentit de la «*unció*» baptismal: en la Bíblia, *tot aquell qui rep una unció és consagrat per a una missió*. L'apòstol Pau diu (a Timoteu i a Titus) que són *cridats a ser homes* «*de Déu*», portadors d'uns béns que no els pertanyen, que no són seus, i cridats també a viure en la *perspectiva* dels qui volen entendre el món i la història des de la perspectiva del Crist Servent.

Us convido a aplegar-nos a pregar encomanant aquest nou candidat, acompanyant-lo i agraint la seva decisió lliure i generosa que —per gràcia de Déu— el porta a ser capaç d'oferir la seva vida al servei de l'Església. I vull donar també gràcies a la seva família i a totes les persones que, amb la seva paraula i exemple de vida, l'han ajudat a madurar i discernir.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Ja és entre nosaltres, la Creu dels Joves

Ja és a casa nostra. L'hem acollit i, no obstant, és ella qui ens ha convocat. Érem un bon gran grup de joves i adults que l'esperàvem, com s'espera un feliç esdeveniment. La Creu dels Joves. L'hem plantada entre nosaltres, com els amics planten una tenda, lloc de trobada, de repòs, de silenci i de somni. Ho hem fet a la Caparrella, en el pati d'un convent de dones cridades al silenci i la contemplació, i sota un cel nuvolós, semblant potser al del primer divendres sant.

Hem rebut la Creu dels joves, creu cosmopolita, que va allà on la porten, signe encara avui d'Aquell que es va fer no res per parlar d'Aquell que és el Tot. Creu gran i feixuga que sols els molts braços entrellaçats, formant el teixit solidari, poden aixecar-la a la vista de tothom: d'aquells que ferits per quelcom en l'existència cerquen, com els hebreus enverinats en llur desert, curació i vida feliç. Creu alta que no deixa cap mirada marginada: dels milions de joves que arreu del món han llevat els ulls, en el silenci o en la melodia d'una cançó, i s'han sentit estimats.

Creu del joves que ronda ara per les nostres terres hispàniques anunciant l'esdeveniment de les Jornades Mundials dels Joves, a l'agost del 2011. Creu que, fins al diumenge 20 de juny, ha passat per col·legis i esglésies, allà on, com el bon peregrí evangèlic, ha trobat una taula on compartir l'amistat i el pa. I el 20 de juny, a les 7 del vespre, a la catedral nova de Lleida, com a la posada d'Emmaús, el Pa compartit fou l'anunci de resurrecció. La Creu dels Joves, llisa i nua, continuarà sent el pas cap a la Vida, la d'Aquell que, «con sólo su mirada, vestidos nos deja de su hermosura».

Josep Alexandre Baró Ania

Dimarts dia 15 de juny, hem tingut la sort de tenir entre nosaltres, al Col·legi Episcopal, la CREU dels Joves. Per tal de què els nens ho poguessin viure, s'ha proposat una explicació, a través d'un power point, i tot seguit una breu representació d'allò que simbolitza la Creu per als cristians. Una representació preparada per un grup de joves de 2n d'ESO. L'experiència ha estat molt satisfactòria perquè ha sigut un endinsar-se en el Misteri de la Creu, Font de Salvació. Esperem, que això sigui la llavor per poder crear un grup per a participar l'any vinent, en les JMJ (Jornades Mundials de Joves) de l'agost 2011 a Madrid.

M.M.M.

L'emissió radiofònica «Finestra al bisbat de Lleida» que s'emet tots els diumenges de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda per *Ràdio Principat* i *Ràdio Estel* (FM 91.5) no tindran lloc durant l'estiu. Tornaran el mes de setembre.

Aquest *Full Dominical* del bisbat de Lleida, que arriba a les parròquies cada diumenge, no es publicarà durant els cinc diumenges del mes d'agost 2010.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos». La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festejad a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis, alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto. Mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado; la mano del Señor se manifestará a sus siervos.»

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són, d'admirables, / les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa / amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meva súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

***Jesucrist i els dotze apòstols.* Frontal d'Esquius. Museu Diocesà de Barcelona**

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre; / cantad himnos a su gloria; / decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos con Dios, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Fieles de Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica, / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los gálatas (Ga 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, en la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es circuncisión o incircuncisión, sino una criatura nueva. La paz y la misericordia de Dios vengan sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me venga con molestias, porque yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancessin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

»Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: el Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos y los mandó por delante, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os mando como corderos en medio de lobos. No llevéis talega, ni alforja, ni sandalias; y no os detengáis a saludar a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: "Paz a esta casa." Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comed y bebed de lo que tengan, porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa. Si entráis en un pueblo y os reciben bien, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya, y decid: "Está cerca de vosotros el Reino de Dios."

»Cuando entréis en un pueblo y no os reciban, salid a la plaza y decid: "Hasta el polvo de vuestro pueblo, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que está cerca el Reino de Dios." Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para ese pueblo.»

Los setenta y dos volvieron muy contentos y le dijeron: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre.» Él les contestó: «Veía a Satanás caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado potestad para pisotear serpientes y escorpiones y todo el ejército del enemigo. Y no os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,16.17b-18.21-22 / Sl 144 / Mt 9,18-26 ■ **dimarts:** Os 8,4-7.11-13 / Sl 113B/ Mt 9,32-38 ■ **dimecres:** Os 10,1-3.7-8.12 / Sl 104 / Mt 10,1-7 ■ **dijous:** Os 11,1-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres:** Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23 ■ **dissabte:** Is 6,1-8 / Sl 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 30,10-14 / Sl 68 (o bé: Sl 18) / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37.

COMENTARI

Missioners de la pau

La pàgina evangèlica d'aquest diumenge ens ofereix una petita síntesi de la missió cristiana que podem dividir en tres moments: la missió dels setanta-dos deixebles i el seu significat, els principals compromisos del missioner (pregària, anunci i pobresa) i, en últim terme, la joia i la força de la missió.

En la presentació de Lluc, el camí de Jesús cap a Jerusalem vol significar la missionarietat de l'Església. La dimensió missionera no és solament específica dels dotze apòstols sinó de tota la comunitat eclesial. El número setanta-dos és emblemàtic i representa la totalitat dels pobles del món. Així doncs, l'horitzó de la missió de l'Església és total: molts deixebles són enviats a molts llocs.

A continuació Lluc ens explica quins són els deures més importants del missioner. El primer és la pregària. Igual que Jesús, el deixeble sap que la fecunditat de la seva acció apostòlica neix del contacte viu i personal amb Déu. La missió és una gràcia que només s'obté mitjançant la pregària. El segon deure és anunciar l'Evangeli amb serenitat i valentia, sense mai voler imposar-lo per la força. El missioner és per damunt de tot un missatger de pau, un «anyell enmig de llops». L'últim deure del deixeble està relacionat amb la pobresa. Aquell qui anuncia l'Evangeli no pot estar lligat al diner i al vestit, a les seguretats materials i a la preocupació pel dia de demà. Accepta allò que li donen i comparteix el que té amb els pobres i malalts. El seu ideal apostòlic és Jesús, «el Fill de l'home que no té on reposar el cap».

En els últims versets de l'Evangeli contemplem la joia dels setanta-dos deixebles i la força irresistible de la seva missió evangelitzadora. La veritable joia dels missioners, és a dir, de tots els cristians no està en el poder, l'èxit o el triomf clamorós sinó en el fet que «els nostres noms estan escrits en el cel».

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La comunitat de la fe

a) No és una simple comunitat d'amics —encara que sens dubte l'amistat brollarà en la comunitat—, sinó que està fonamentada en la fe. En concret, aquesta comunitat de fe es realitza en l'Eucaristia. Els qui participen en la celebració eucarística —se suposa que amb una participació plena, conscient i actuosa— formen part, per aquest sol fet de la comunitat cristiana de la fe.

b) Aquesta comunitat de fe realitzada en l'Eucaristia és l'Església, família i Poble de Déu, Cos de Crist, Temple de l'Esperit Sant. Té les seves arrels i la seva finalització en la Santa Trinitat per més que hagi entrat en la història i sigui l'Església que peregrina a Corint o a Barcelona. La dimensió divina (escatològica) de l'Església té el seu arrelament en Déu (Pare, Fill i Esperit Sant), tot i que sociològicament les Esglésies estan lligades a llocs geogràfics.

c) D'ací deriva la condició itinerant de l'Església: aquesta ha de fer el camí que porta al Regne del Cel. Jesús tenia clar que els qui el seguien havien de passar d'aquest món al Pare, cosa que es realitza radicalment en la Creu, però també cada dia mitjançant la fe, l'esperança i l'amor.

d) Finalment, en aquest itinerari de fe, esperança i caritat envers el Regne de Déu, l'Església es retroba a si mateixa com una comunió. La seva condició, fins i tot la condició dels seus sagraments és itinerant i està marcada per l'espai i el temps d'aquest món (cf. *LG* 48). Però la seva essència més recòndita és determinada per l'alè diví de l'Esperit Sant que l'eleva per sobre de l'error i del pecat. L'Esperit de Jesucrist i del Pare fa que l'Església dels éssers humans sigui una veritable comunió iniciada, tot i que no pas plena segons el designi de Déu.

Josep M. Rovira Belloso
(*La fe cristiana en la societat actual,* Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Eucaristia i caritat: Mons. Romero

El segle XX ha insistit en el lloc central que ocupa l'eucaristia en la vida de l'Església. El patriarca Atenàgores de Constantinoble deia: «és en l'Eucaristia on hi ha la raó d'ésser de l'Església: és aquí on ella esdevé misteri de Crist i ens fa participar de la comunió trinitària». Això no és només la consciència d'un gran místic oriental, com era el patriarca; sinó que és també la consciència de la gent simple i no intel·lectual que viu el seu *sensus fidei:* la raó de l'Església és en l'eucaristia.

Tota eucaristia (i sobretot la del diumenge) és una crida a agrair i a viure l'amor de Crist per tothom, però particularment envers els pobres. El segle XX ha vist màrtirs de la caritat, de la donació sense límits, aquells màrtirs als quals Joan Pau II va voler honorar amb motiu del jubileu de l'any 2000.

Penso en Mons. Romero, l'arquebisbe de Sant Salvador, mort fa vint anys, en una situació de gran tensió en què no era fàcil de mantenir un equilibri entre les forces revolucionàries i la repressió militar, entre les embranzides en sentit contraposat que el feien sofrir i enmig de les quals no era fàcil orientar-se.

Mons. Romero va ésser mort davant l'altar de la capella del petit hospital on vivia, als afores de Sant Salvador. Estava celebrant l'eucaristia. S'esfondrà en un bany de sang mentre queia als peus de l'altar. Un màrtir als peus de l'altar, un llibre (la Paraula de Déu), una celebració de l'eucaristia no acabada. Hi ha un secret, el de l'amor.

Un dia abans de morir, parlant a la multitudinària missa de la catedral, el quart diumenge de Quaresma havia dit: «Així com Crist florirà en una Pasqua de resurrecció immarcescible, és necessari també acompanyar-lo en una Quaresma que és creu, sacrifici, martiri. I com ell mateix deia: "Feliços els qui no s'escandalitzen de la creu!"».

Andrea Riccardi
(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

4. ✠ Diumenge XIV durant l'any. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalanoaragonesa, néta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dilluns. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Dimarts. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dimecres. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. Dijous. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. Divendres. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beat Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. Dissabte. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Perquè les eleccions dels governants es realitzin amb honestedat.
Missionera: Perquè els cristians promoguin la cultura, la justícia i la pau.

QUERIDOS ABUELOS

Vida laboral y familiar

Muchas madres trabajadoras reconocen que el papel de las abuelas, especialmente las maternas, es fundamental para poder compatibilizar sus responsabilidades laborales y personales. También algunos abuelos varones colaboran en el cuidado de los nietos, supliendo así la escasa oferta de servicios públicos y dados los poco racionales horarios de trabajo de los padres.

Recuerdo el caso de un abnegado abuelo de una población leonesa, quien, como su hija, la madre de un precioso nieto, trabajaba de noche de enfermera en un hospital y estaba amamantando a su retoño, tenía la buena fe de acercarle el pequeño al hospital —cercano, eso sí— para que la madre pudiera mantener su horario de lactancia.

Los abuelos y las abuelas cumplen sus papeles sustitutorios con la mejor intención, compaginando sus actividades propias con el cuidado de sus nietos. A otros les toca supeditar su horario personal a las necesidades de los padres que les dejan los hijos a las ocho de la mañana para que se hagan cargo de ellos y terminan pensando: «Ahora que estaba libre tengo que volver a la rutina».

Según algunas investigaciones, la mitad de las abuelas que atienden a los pequeños les dedican de media cuatro horas al día. Sin olvidar a las abuelas-cocineras, se encargan de acompañar a los niños a la escuela o a las actividades extraescolares, una tarea a la que no pueden llegar la inmensa mayoría de los padres y de las madres que trabajan. El italiano Francesco Tonucci ha puesto esta dedicatoria a uno de sus libros: «A todos nosotros, abuelos, porque sabemos dedicar la parte más libre y desinteresada de nuestra vida a construir el futuro de nuestros nietos».

Dr. Paulino Castells
(*Queridos abuelos,* Ediciones Ceac, *Estimats avis,* Ed. Columna)

ENTREVISTA

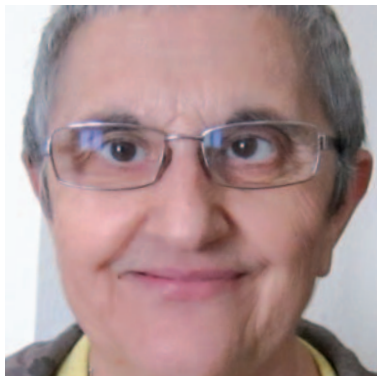

MARIA TRULLOLS

Mestra vocacionada

La Gna. Maria Trullols fa 46 anys que és Carmelita de la Caritat-Vedruna i ha dedicat els seus anys d'activitat laboral a l'educació com a mestra i psicopedagoga. Ara en fa 25 que està destinada a la comunitat de l'escola Vedruna a Manresa. La Gna. Maria sempre s'ha considerat una *mestra vocacionada*, que ha emprat «en tot moment la pedagogia que recomanava santa Joaquima». També en el camp sanitari, en què «es vol viure un estil de vida que és una autèntica aposta per la humanització», es demostra que «el carisma Vedruna té plena vigència, té vida», afirma.

Què aporta d'específic l'educació en les vostres escoles?
El nostre estil educatiu està marcat per uns trets d'identitat. La nostra pedagogia és personalitzadora: es fonamenta en l'amor, creu en la persona, motiva a partir d'allò positiu que hi ha en cadascú i fa que cada persona sigui protagonista del seu propi creixement. La nostra pedagogia és també crítica i realista, creativa i alliberadora, pràctica i activa, i transcendent.

Quines dificultats us trobeu per transmetre la fe?
La primera és que la fe és una vivència i per tant trepitgem un terreny personal, subjectiu i que necessita que emissor i receptor facin l'esforç de sintonitzar la mateixa emissora per entendre el missatge. La segona és que s'ha caigut en la *falsa* creença que la fe no és necessària per viure, però augmenten les consultes al tarot, a la màgia o a la superstició. I la tercera és que no sempre som capaços de transmetre allò que vivim o que voldríem viure.

Com veu els joves d'avui, a nivell de fe?
En recerca pel sentit de les seves vides, en recerca d'allò que els fonamenta i els sosté, sobretot quan les coses no van bé. Potser és una recerca de seguretats. Amb por al compromís, sobretot a un compromís a llarg termini, fins i tot si és de voluntariat. Amb necessitat del grup, perquè la fe és molt difícil viure-la sol. Els joves necessiten trobar-se, parlar, conviure en grup de fe, per entendre dues coses: que no estan sols i que el projecte en què creuen és possible, perquè el mateix grup els ajuda.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Un nou diaca que esdevindrà prevere

El bisbe diocesà Joan Piris, en nom de l'Església, cridarà el candidat al sacerdoci ***Jaume Melcior Servat****, de 31 anys, ordenant-lo diaca a la Catedral de Lleida, aquest diumenge 4 de juliol a 2/4 de 8 de la tarda (veieu la glossa de la pàgina 1).*

El passat mes de març, en Jaume, que és tècnic agropecuari, va respondre a algunes preguntes que ara, en el dia de la seva ordenació de diaca, reproduïm.

Com expliques la vocació al presbiterat?
En tot cas, amb l'alegria de poder compartir la fe i ser portador de l'evangeli.

Em vaig plantejar: sentia parlar la gent que volia més preveres, que es planyia de moltes coses, i jo em vaig dir: per què jo no? Veia que fàcilment es pensa que les coses les han de fer els altres… i jo què faig?

Quan decideixes iniciar el camí cap al presbiterat?
Als 25 anys. Vaig anar a veure el bisbe de Lleida d'aleshores, Francesc Xavier Ciuraneta. Em coneixia. Li vaig preguntar si el meu plantejament era correcte, adequat. Em va dir que m'acollia de tot cor i que feia temps que esperava que em posés al servei de l'Església.

Com va ser el temps de seminari?
Un temps de madurar en la llibertat. Entenc la llibertat en el seguiment de Crist a través de la vocació al sacerdoci. Els estudis ben interessants. Crec que és important conèixer com l'Església interpreta les coses. Cal, després, optar personalment per aquells corrents de pensament teològic que semblen més evangèlics i més adients per la pastoral d'avui.

Quan l'ordinació, l'entrada en el presbiterat?
Personalment estic ja disposat i em fa il·lusió de rebre l'ordinació sacerdotal. Però el moment serà quan l'Església, per la veu del bisbe diocesà, cregui que és el moment oportú.

Reunió del Consell Presbiteral

Tots els membres del Consell Presbiteral Diocesà eren presents aquest dijous 17 de juny a la Mariana. Convocats pel bisbe Joan, tres temes eren a l'ordre del dia. En primer lloc, la qüestió dels molts llibres —alguns de gran interès històric— de la biblioteca de l'aleshores seminari diocesà, avui universitat lleidatana. Quan l'edifici de l'antic seminari canvià de destinataris, els llibres foren aleshores dipositats en sales contigües a la catedral, on són encara actualment.

La solució apunta a poder-los ubicar més adientment a la biblioteca de l'edifici de l'actual seminari diocesà i seu igualment de l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida), al carrer Canonge Brugulat. Per la qual cosa, s'haurien de condicionar els locals adjacents a l'actual biblioteca. Aquesta solució enriquirà la biblioteca i, segons els convenis de l'IREL amb la universitat de Lleida, posarà a l'abast de professors i estudiants lleidatans tots aquells llibres que, des de fa molt temps, són inutilitzables.

Una segona qüestió ocupà els membres del Consell Presbiteral. A l'informar-los que tres candidats al presbiterat diocesà s'havien anunciat i essent d'edat madura —al voltant dels 40 anys—, el bisbe Joan plantejà quina seria la millor proposta per a llur preparació a l'ordenació. Els consellers s'inclinaven cap a una preparació i acompanyament personalitzats, tenint en compte el bagatge de cada candidat: aspectes afectius, maduresa psicològica, formació teològica, experiència de fe i d'Església… Els mitjans a disposició són l'IREL i la Facultat de Teologia de Catalunya, el seminari interdiocesà que es troba a Barcelona, etc.

En tercer lloc, el bisbe Joan parlà de com fer la visita pastoral a la diòcesi. Distribuí un llibret amb un exhaustiu qüestionari al que haurien de respondre els rectors. Les respostes haurien de donar al bisbe diocesà una «radiografia» de la realitat parroquial abans d'iniciar la visita pastoral.

Finalment, el bisbe Joan informà de l'ordinació diaconal d'un candidat al presbiterat que tindrà lloc a la catedral el diumenge 4 de juliol a 2/4 de 8 de la tarda. Els membres cel Consell Presbiteral compartiren amistosament el dinar a la Mariana.

Josep Alexandre Baró Ania

Trobada de capellans «joves»

Un cop més, essent habitual tot aquest curs, els capellans ordenats en els darrers deu anys ens hem retrobat per compartir la joia de la fe, acompanyats de Mn. Joan Jové i pel nostre estimat Sr. Bisbe. El dia escollit ha sigut el 16 de juny de 2010.

En aquesta darrera reunió hem anat, a diferència de les altres que van tenir lloc a l'Acadèmia Mariana, a l'ermita de la Mare de Déu de Carrassumada, un santuari marià molt important de les nostres terres de ponent, car uneix molts termes i és font de trobada i peregrinació. Entre els temes abordats hi hagué el viatge a Roma amb motiu de la cloenda de l'any presbiteral, així com la preocupació de servir cada dia millor i més les nostres respectives comunitats parroquials. En acabar, hem dinat tot comentant moltes anècdotes. Hem quedat per retrobar-nos, novament, el proper mes d'octubre, en què estudiarem el document del Concili Vaticà II sobre el presbiterat (Presbyterorum Ordinis). Donem gràcies a Déu!

M.M.M.

Agenda

Del 5 al 8 de juliol.—A la Mariana Jornades d'estiu de la Unió Apostòlica del clergat de Catalunya.

Del 12 al 15 d'agost.—Tindran lloc les colònies familiars a la casa de colònies Montsant, Vilaller. El tema d'enguany és: «La sexualitat, mitjà de comunicació de l'amor». Les inscripcions es poden ja fer a la Fundació Verge Blanca, 973 272 864.

Del 31 de juliol al 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la pastoral de joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

Del 21 al 28 d'agost.—Viatge i estada a Taizé, France. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

EL SETRILL

Els mòbils que ens mouen

La tècnica fa miracles. O coses inimaginables fa uns quants anys. El telèfon mòbil n'és una d'elles. Siguis on siguis, sempre pots respondre a una trucada. Això, ens dóna autonomia i llibertat de moviment. Sense cap dubte és un mitjà modern meravellós i de gran utilitat que se'ns ha posat al nostre abast: ens fa grans serveis i no garanteix cap control. I encara tot allò que ens permetrà en un futur ja immediat.

Aquesta menuda eina de comunicació ens pot fer esclaus… o ens pot fer oblidar les mínimes normes d'educació, de respecte i de convivència. Que els mòbils sonen, una, dues i més vegades en conferències, reunions, etc. no sembla pas ser signe de delicadesa, finor, interès o respecte. O és que vivim contínuament sota la pressió de les urgències i els casos greus?

I en els actes religiosos de les esglésies… increïble! Que sonen els mòbils, es respongui o es surti de l'església tot parlant és una realitat evident. I no de la part de persones joves, sinó de gent gran i practicant. I val a qüestionar: què hi fem en les Eucaristies i en els actes litúrgics? Quin valor donem als sagraments, especialment a l'Eucaristia? Com a prevere tinc la impressió que celebrem quelcom de molt secundari, de molt residual en la nostra vida. Tan poca importància donem a l'escolta de la Paraula i a la pregària comunitària? No són escenes que mostren la banalització de l'Eucaristia en les nostres comunitats cristianes? Els «miracles» de la tècnica… no van a missa!

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida

Director: Josep Alexandre Baró Ania - Edició: MCS, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628, fax 973 272 972; A/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org - Dip. legal B. 52212-2000 - Realització: ALTÉS arts gràfiques, s.l.